

Episcopum, neque Presbyterum, sed tantum dicit honorabilem virum. Haec autem scribebat Victorius anno Chr. 457. Constantino & Ruffo Consulibus.

5. Quinto, post Victorium Romanus Pontifex Gelasius cap. Sancta Romana Ecclesia, dist. 15. in Romano Concilio anni Chr. 494. sic approbat aliquos libros: Opuscula B. Augustini Hipponensis Episcopi. Item Opuscula B. Hieronymi Presbyteri. Item Opuscula B. Prosperi viri religiosissimi. Ecce Pontifex Romanus in Concilio praesidens & universalem Ecclesiam docens, Augustinum non fraudat titulo Episcopi, neque Hieronymum Presbyteri, statimque Prosperum denominans, neque Episcopum, neque Presbyterum enuntiat, sed alterum illi titulum perquirat, Gennadius insuper Massiliensis Presbyter Prosperoque συγγραφοι, meminit quidem illius, sed absque ulla Ecclesiastica Ordinis expressione. Prosperum similiter collaudat Fulgentius lib. ad Monimum cap. 30. & Marcellinus Comes in Chronico ad annum 463. & Ado Viennensis in sexta orate, sed eum nullo insigniunt Ecclesiastico gradu, solumque Ado Beati Leonis Notarii titulo exornat. Nec isti solum partim eidem coevi, partim qui exiguo post tempore supervixerunt; verum etiam quotquot mediae aetatis auctores de illo scripserunt, Beda, Hlinemarus, Florus, Prudentius, Rabanus, & alii Prosperum commemorantes, nullum eidem attribuant Ordinis Ecclesiastici gradum.

SYNODUS EPHESINA OECUMENICA

Anni 431.

1. Postquam Dei hominumque infensissimus hostis bellum divinis personis indixit, Filio quidem Dei per Arium Haeresiarum, cujus haeresis prima Nicæna Synodo jugulata est: & deinde Spiritui S. per Macedoniam, cujus impium dogma secundæ Synodo, quæ Constantinopoli convenit, causam dedit: suam deinde rabiem adversus Deiparam Virginem convertit, opera Nestorii duas in Christo personas comminutis ab invicem distinctas, perinde ac naturas divinas humanamque; atque ideò dignitatem Dei Matris Virgini sanctissimæ Mariæ abrogantis, dum natum ex ea Christum asserit secundum humanam solam, quam ei affingebat, personam. Nec vero a Nestorio hanc haeresim exorsus est execrandus cacodemon, quippe qui præcursores Nestorio ante annos aliquot suscitaverat Leporium quemdam Monachum & Sacerdotem eadem, quæ postea Nestorius de duabus in Christo hypostasibus, deque Mariæ respectu solius hominis Christi maternitate, prædicantem. Iste vero ab Episcopo Massiliensi Proculo damnatus, sacerdotioque dimotus, in Africam cum sequacibus discipulis suis commigravit. Sed habitis primum cum Aurelio Carthaginiensi, posteaque cum Augustino Hipponensi colloquiis, tandem respuit, eorumque litteris præmunitus, in Galliam reversus, oblatoque Proculo fidei libello, peractaque penitentia pristino gradu restitutus est. Refert Gennadius, ab eodem fuisse quoque Pelagianam haeresim ejuratam, quam eandem postmodum hæc Ephesina Synodus simul cum Nestorianâ, teste Prospero contra Collatorem, damnavit, novoque anathemate obrivit. Potro Nestorius & publicis in Ecclesia Constantinopolitana concionibus, quibus pius populus aperte obstrepbat, & missis undique scriptis virulentis, & Clericorum recte sententiarum depositionibus, vinculis & exiliis, & captatis Magnatum amicitiiis pestem sui dogmatis late propagare studebat. Huic se perniciter constanter Cyrillus opposuit Episcopus Alexandrinus, Nestoriumque scriptis primum amantissimis litteris de sententia prave concepta dimovere conatus est. Præcipuum quorumcumque fidelium, præsertim vero Ecclesiæ Pastorum officium esse ducens, fidei periclitanti suppetias ferre: quod ibidem verbis aeternæ memoriæ commendandis protestatur: πῶς ἐν ἡμῶν πατρίσιν, τίς οὐκ ἀδικεῖται ἐν τῷ πνεύματι διαστραμμένον; ἢ ἡ παρανομία τῶν ἡμετέρων τῶν Χριστῶ; ἐν ἀπολογισμῶν δὲ τῶν ἀναίρων πατέρων ἡμετέρων, καὶ τῶν τετραμῶν παρ' οὐρα τῶν λόγων αὐτῶν; Cum igitur fides tam insigniter subverteretur, totaque passim homines pervertebantur, quid tandem facere hic licuit? An non ante tribunal Christi sistemus? An intempestivi silentii rationem reddituri non sumus? Præsertim nos qui ea de causa in hunc locum provelti sumus, ut que oportet, predicemus? Hæc Cyrillus, querimoniis ad se a Nestorio scriptis respondens.

2. Quinetiam Joannes ipse Antiochenus Patriarcha, qui paulo post contra fas omnes partes Nestorii adversus Cyrillum sanctamque oecumenicam Synodum acerrime

defendit, hortatorias epistolas, quæ in priore hujus Synodi parte inseruntur, ad Nestorium scripsit, ut ab errore suscepto resiliere, Ecclesiæque fidem & pacem laessere desineret. Interea scribunt hæc de se seorsim ad Romanum Pontificem Caesarium Cyrillus atque Nestorius, & iste quidem nihil de perverso suo dogmate dissimulans, sed istud aperte propugnans. Quibus acceptis Caesarius Romæ multorum Episcoporum Concilium coegit, in quo damnatus est Nestorii error, eique decem dies præscripti sunt ab hujus Romani decreti significatione recedendi, quos intra nisi dogma hæreticum publice abjuraverit, dignitas ei Episcopalis abrogatur, & a communione fidelium excindatur. Pristinis gradibus etiam restituuntur, quotquot Nestorius sibi resistentes ab Ecclesiæ communione, vel a sacris ministeriis abstraxerat. Horum omnium executio Cyrillo Alexandrino delegatur, cui Caesarius vicem suam & potestatem per omnem Constantinopolitanæ Ecclesiæ ditionem commisit. Cyrillus vero Alexandriae regionum subditorum sibi Episcoporum habuit, in qua duodecim excusati sunt fidei canones adversantes Nestorianæ impietati, dicti Anathematismi. Eademque Synodus quatuor selectos ad Nestorium delegavit Episcopos cum litteris ipsum commonentibus ad subscribendum anathematibus. At ille duodecim illa capita totidem aliis contrariis anathematismis nitis esse eludere, suamque rabiem adaugens factionem perverfam suis faventem partibus confavit per Chrysalium præcipuum Imperii administrum, cui Theodosius nimia credulitate in omnibus auscultabat, ejusque ductum sequebatur, atque ut homines humana sapientes, partim spe, partim metu adducti eo propendunt & inclinant, ubi major potestas effulget; non modo Imperiali aula, & per provincias ipsi officiales Imperii, sed quod deterius & lucuosius est, permulti a Chrysalio solliciti Antistites, fallacibus consiliis ab initio caute dissimulatis, huic se deterrimæ parti adjunxerunt: inter quos dignitate præcipuus fuit Joannes ipse Antiochie Episcopus, ex qua oriundus erat haeresiarum Nestorius. Hic in partes jam inde ab initio perverfi factiosique consilii, Theodoritum Cyri Episcopum Antiochie diocesi subiectum pellexerat, virum eruditionis splendore eximium & hæcenus vita inculpabilem. Qui sibi ablandiens ad se recurrere, ut esset ob singularem eruditionem præcipuum columnen potentissimæ factionis, qualem sibi gloriam sperare non poterat in oppositis partibus, in quibus præminebat doctissimus Cyrillus, cujus gloriam æmulabatur, & cujus anathematismis contrariis scriptis exagitavit, falso & futili usus est prætextu a Cyrillo hæresim Apollinaris instaurari. Quænam demum fuit hæresim Apollinaris? A Verbo incarnatum non fuisse assumptam rationalem animam. Quidam vere Cyrillus & cum eo omnis docebat semperque docuerat Ecclesia: Esse in Christo animam humanam simul & corpus, non tamen humanam personam; solo enim divino Verbo & animam & corpus Christi simul fulciri; & sustentari, abdicata penitus humana persona, ac hypostasi naturali. Verissimum est quod Proverbiarum cap. 18. enunciat, Occasionem querit, qui vult recedere ab amico: omni tempore erit exprobrabilis. Quinetiam idem Theodoritus in suscepto semel pessimo proposito pernicax & protervus, conatus est, si fieri posset, præcipuos Italia Episcopos adversus Pontificem Caesarium concitare, scriptis ad Episcopum Mediolanensem, Aquilejensem, & Ravennatensem litteris, in quibus quasi classicum canens graviter exprobat toto Oriente ab Alexandrino Cyrillo ejusque affectis Apollinaristarum hæresim ab inferis revocari. Quorum responsiones si quas habuit, non est ausus publicare ne se vel contemptum vel increpatum fuisse ab illis proderet.

3. Ad sedandas istas, quibus Ecclesia confictebatur, procellas, interpellatus Theodosius Augustus Synodum Ephesinam generalem indixit, ad quam Comes missi sunt specie tumultuum compescendorum Irenæus & Candidianus Nestorio conjunctissimi, in quem Theodosius pravis consiliis ludificatus studio propensiore ferebatur. Nam cum increbescente hujus hæresi Cyrillus illam tribus missis libris ad Theodosium & Reginas Pulcheriam & Eudoxiam solidissime refellisset, Nestorio patrocians Theodosius Cyrillum acerbioribus litteris estrinxit. Sapientis quidem & religiosi Principis est sollicitum esse, ne quid in Christiana (quæ unica & vera religio est) innovetur: ideoque controversis circa religionem exurgentibus, inquirere qua parte exurgat novitas, & qua parte set antiquitas. Hanc regulam si Constantinus, si Theodosius junior, alioqui laudatissimi Principes, consecrati fuissent, & Ariana perfidia, & Nestorianâ impietas, patiterque Eutychiana in ipso ortu extincta fuissent, quas tamen incautius foverunt, causamque incrementi exitialis late suppeditaverunt, sanctissimos etiam Antistites persequendo, quos Numen suscitabat ad obstruendum irruptionibus & cladibus pestilentium no-

vita-

vitatum, quales inter præcipuos eniterunt sanctissimi & constantissimi Antistites Athanasius, Cyrillus, Flavianus: aut saltem ab illa Petri Cathedra Ecclesiæque universæ Capite lux consilii perquirenda erat, de qua Christus prædicaverat: Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: & porta inferi (quales sunt profanæ hæresum vanitates) non prævalent adversus eam.

4. Nestorius majore quam ceteri diligentia statim a Paschalibus festis Ephesum convolat, ut futuram Synodum antevertat, & adventantes diversis ex locis Episcopos sollicitando sibi acquirat. Nec tamen Synodum ingressus est, ne sortem suam in incertum committeret; sperans tamen validum ab Orientalibus secum conspirantibus subsidium nec minus præsidium a Comitibus delegatis. Instantibus deinde Pentecostes solemnibus advenit Cyrillus, & cum eo Egyptii Episcopi. Nec multo post Juvenalis Jerosolymorum Antistes, cum Episcopis Palestinis. Ceteri diversarum regionum Episcopi frequentes confluent. Scripserat Theodosius Augustus invitatoria ad Augustinum litteras, percipiens tanti viri præsentia Synodum illustrari; sed atque litteræ ad ipsum devenissent, mortalem vitam immortali gloria commutaverat. Capreolus Carthaginensis Præsul Besulam Diaconum miserat Ephesum, ut excusaret non posse ullum Africanum Episcopum Concilio interesse ob grassantem in universa Africa Vandalicam feritatem, & denegatam a Generico Rege proficiscendi veniam. Congregati reliqui Patres pluraquam ducenti Joannem Antiochenum cum suis Orientalibus Episcopis tergiversantem, morasque trahentem indebitas frustra opperiebantur, qui quemadmodum ad Caesarium Synodus scripsit, sepius invitati diuque expectati consilio procrastinabantur, ne damnationi Nestorii interessent, quam postmodum possent seorsum convenientes impugnare, ejusque auctores insectando irritam reddere. Concilium auspiciati sunt Episcopi orthodoxi in æde beatissimæ Virginis Mariæ, pro cujus dignitate, afferendaque divina maternitate convenerat decimo Calendæ Julias, Basile & Antiocho Consulibus, qui fuit annus a Christo 431. Ter accessit Nestorius nihil præter convicia reddidit: & qui eum nomine Concilii citaverat, petulantem a militibus, qui Nestorii domum cinxerant, habiti, & plagis affecti discesserunt.

5. Itaque citati & contumacis rei causa discussa examinataque fuit, perlecti ejus libri multiplicisque epistolarum, auditu recentisque testis, tandemque hæresis præfractaque obstinationis convictus a sacra Synodo excommunicatus, & omni gradu dignitateque depositus fuit. Quinto inde die quasi ex condico Joannes cum suis advenit Episcopis, quos inter præcellere credebatur Theodoritus Cyri Episcopus, qui adversus Cyrilli duodecim anathematismos, librum scripserat aculeatum & criminationibus refertum. Isti se non fuisse diutius expectatos acriter exposulantes, suisque privatis & damnablebus affectibus etiam in evidentem universæ Ecclesiæ perniciem indulgentes, seorsim a sacro legitimoque & oecumenico Concilio, a quo fuerant perhonorifice invitati & rogati, suum habere voluerunt schismaticum sacrilegumque conventiculum, in quo diabolica suggestione statim acta legitima Synodi resciderunt, ultionisque cæca perciti cupiditate, Cyrillum Alexandriae, & Memnonem Ephesi, ceterosque sanctæ Synodi Episcopos damnant, & excommunicatos pronuntiant quasi Apollinaris hæresi confusatos. Cum Antiochenæ factionis Episcopis conspirant unanimes Comites Irenæus & Candidianus. Hi litteras ex legitima Synodo profectas interceptiunt, & Antiocheno cœtu aperiendas & legendas exhibent. Multique scriptis ad regiam civitatem calumniis Imperatorem & aulæ Procetes adversus Sanctæ Synodi Patres exasperant, infensioresque in dies reddunt. Itaque rescriptis Theodosii Cyrillus Alexandrinus & Memnon Ephesinus in vincula indignissime detrahuntur. Nec minus tamen legitima Synodus suo fungi pergit officio pluraquam ducentis constantibus Episcopis, & harum tempestatum auctorem Joannem frustra delinire ac mitigare conata, tertio tandem dicta illi die se sistendi ad sacram Synodum, neque vadimonium præstanti, iudicium excommunicationis infert ac omni sacerdotio palam abdicat.

6. Contigit demum, ut elusis Comitum exploratoribus, legitimi Concilii litteræ oppressionum, quibus affligebatur in dies, omniaque prout contigerant, perspicue enunciantes, per fidelem hominem sub mendici habitu latentem arundine inclusa, ad Augustum ejusque sororem Pulcheriam eximia pietatis & prudentiæ virginem, aliasque spectatissimæ virtutis personas deferrentur: quibus satagentibus Theodosius convictis impolularis, reique veritate patefacta, benevolens se tandem sanctissimæ Synodo exhibet, cœtum Orientalium omnium in eo gesta reprobat, acta per Candidianum & Irenæum revocat, & admittit sanctæ Synodi decretis, Ne-

storium depositum in pristinum Antiochenum Monasterium, & postremo ne Monachos alioque pergeret falsa doctrinae contagio pervertere, Oasim relegat, situm in Libya desertis oppidulum: indeque vastato per Nomadum incurfionem oppido, Elephantinam deportari jubet, quo loco, ut testatur Evagrius, ejus blasphemæ lingua venibus exesa, totoque ejus corpore, ut scribit in collectaneis Theodorus Lector, putredine absumpto infelicem vitam æterno supplicio commutavit. Libri ejus undequaque conquisiti flammis traditi. Denique Theodosio interveniente, unaque magno illo Simeone Stylite, pax Cyrillum inter & Joannem conciliata est, Orientalesque Episcopi in integrum restituti, Concilio legitimo acquieverunt. Pulso Nestorio, electus ipsius loco Maximianus Constantinopolitanæ præfuit Ecclesiæ. Hic vero Proculum habuit successorem.

7. Istud vero speciali nota dignum est, quod scribit Ephesini Patres in Synodica ad Clerum populumque Antiochenum epistola, Deiparam Virginem Mariam, comitante Apostolo & Evangelista Joanne, Ephesum ex Judæa profectam reliquum ibi vitæ transegitse. In civitate (inquit) Ephesorum pervenit, in qua Joannes Theologus & Deipara virgo Sancta Maria. Hic subintelligendum verbum ἠνωσεν habitaverunt, Concil. Ephes. act. 1. ad finem. Ab hac eadem Synodo fuisse quoque damnatam Pelagianam hæresim, Prosper contra Collatorem, memoriae prodit; etiam nihil tale visitur in actis, quæ nunc supersunt.

DIATRIBA

DE EXCISIONE POTESTATIS,

quæ olim Antiocheno Episcopo competierat in Ecclesia Cypri.

1. IN Episcopo Antiocheno Joanne divinæ ultionis iudicio effectum est id, quod Deus olim Heli summo Judæorum Pontifici comminans enunciataverat: Quicumque glorificaverit me, glorificabo eum: qui autem contemnunt me, ignobiles erunt. Intoleranda superbia se Joannes extulerat, quando aulicæ gratiæ fretus & Imperiali favore superbiens, eo usque hæresiarum olim a se litteris reprehensum protexit, ut studio placendi Principibus aulicis, a quibus ille fovebatur, quidquid est in Ecclesia majestatis, dignitatis & sanctitatis, in oecumenica Synodo, in Primariis sibi que haud dubie superioribus Prælatis, Romano & Alexandrino, nihil pensi habens, Dei majestatem, Ecclesiæ dignitatem, animarum salutem, cum sequacibus Episcopis, homines seculari potestate fulgentes magis quam Deum reveritis, pedibus insolenter proculcaverit, sanctosque collegas, quos venerari, observare & imitari debuerat, indignissime vexaverit per secularem & armatam auctoritatem. Nihil sane mitius admirando illo Cyrillo excogitari potest, qui tam indigna ab infenso Joanne passus, post atroces calumnias, post dejectionem ex propria sede, post intrusionem sui in carcerem & vincula, quam potuit constantissime obstitit, ne quidquam de pristinis Antiocheni juribus quocunque prætextu aut specie demeretur. At Deus aliter per Concilium oecumenicum disposuit, quod amplissimam uberrimamque provinciam Cypri Antiocheno Patriarchatu profus ademit, ut liquet ex Ephesinæ Synodi parte 2. act. 7. ubi requiritibus Regino Constantiæ Cypri Episcopo totiusque Insulæ Metropolitæ, ceterisque Cypri Antistitibus asserentibus deductum jam ab Apostolis privilegium, ut non ab Antiocheno Archiepiscopo, sed ab ipsa provincia Cypri Synodo Insulares Episcopi ordinarentur, quamvis id nulla perpicuitate probaretur, sacrosancta Synodus Ephesinæ constituta istud eis privilegium indulgit, dum adhuc Orientales in suo schismatico cœtu persistebant.

2. Illa quidem Cypri Ecclesiastica provincia se duplici nexu liberam ab Antiocheno Episcopo contendebat. Primum ut Metropolitanus Salaminae, quæ & Constantia & Famagusta dicitur, postea a Cypriis Episcopis inconsulto Antiocheno consecrari. Secundo, ne idem ejusque comprovinciales adstricti essent ad Synodum illo vocante convenire, ideoque non expectato Joannis Antiocheni jussu ad Ephesinam Synodum convenire: quamvis fortior illos ratio impulisset, quæ est suprema Ecclesiæ universalis auctoritas, cui schismaticus Joannes ejusque affectus Antistites obtemperare ac subesse detrectabant. Ceterum ante istud excitatum ab Joanne Antiocheno schisma, tres numerabantur Salaminienses Metropolitanitani, qui injussu Antiocheni ab Episcopis suffraganeis consecrationem susceperant, Troilus, Theodorus, & qui tunc vivebat Reginus, nullatenus tamen affe-